

Лекція

Психологічна готовність дитини до систематичного навчання в школі

Мета: дати поняття студентам про психологічну готовність дитини до систематичного навчання в школі. Забезпечити засвоєння компонентів психологічної готовності до навчання. Розвивати аналітичне та логічне мислення, понятійний апарат здобувачів фахової передвищої освіти з навчальної дисципліни. Виховувати професійну культуру студентів: бажання використовувати психологічні знання у професійній діяльності.

Мотивація мети: знайомство з компонентами психологічної готовності дитини до навчання в школі сприяє формуванню розуміння студентами його важливості для подальшого навчання і розвитку дитини.

План

1. Соціальна ситуація розвитку дитини при переході із дитячого закладу в школу.
2. Мотиваційна готовність дитини до шкільного навчання.
3. Пізнавальна готовність дошкільника до систематичного навчання.
4. Вольова готовність дитини виконувати вимоги школи.
5. Емоційна готовність дошкільника до входження у систему взаємовідносин шкільного середовища.

Література:

1. Артемова Л. В. Вчись граючись. Навколишній світ у дидактичних іграх дошкільнят. – К.: Томіріс, 1995. – 112 с.
2. Богуш А. М. Речевая подготовка детей к школе. – К.: Рад. школа, 1984. – 176 с.
3. Завтра в школу / Під заг. ред. В. К. Котирло. – К.: Рад. школа, 1977. – 128 с.
4. Кондратенко Т. Д., Котырло В. К., Ладывир С. А. Обучение старших дошкольников. – К.: Рад школа, 1986. – 152 с.
5. Котирло В. К. Початковий період у навчанні школярів. – К.: «Знання». – № 7. – 1985. – 48 с.
6. Тренируйте ум детей / Сост. Ю. В. Гильбух, В. А. Георгиевская. – К.: Рад. школа, 1983. – 72 с. 11.

Ключові слова: сензитивний період, психологічна готовність до навчання, мотиваційна готовність, пізнавальна готовність до навчання, вольова готовність, емоційна готовність.

Засоби навчання: презентації, Moodle, Padlet.

Домашнє завдання:

- опрацювати лекцію;
- скласти психологічний словник з ключових слів теми;

- підготуватися до практичного заняття (див. Інструкція до практичного заняття «Психологічна готовність дитини до систематичного навчання в школі»);

Питання та завдання для самоконтролю:

1. Охарактеризуйте соціальну ситуацію розвитку дитини при переході із дитячого закладу в школу.
2. Опишіть особливості формування мотиваційної готовності дитини до шкільного навчання.
3. Охарактеризуйте пізнавальну готовність дошкільника до систематичного навчання.
4. Як сформувати волюву готовність дитини виконувати вимоги школи.
5. Як сформувати емоційну готовність дошкільника до входження у систему взаємовідносин шкільного середовища.

1. Соціальна ситуація розвитку дитини при переході із дитячого закладу в школу

Перехід до шкільного навчання докорінно змінює весь спосіб життя дитини. У цей період в її життя входить **навчання** – діяльність обов'язкова, відповідальна, що потребує систематичної організованої праці. Ця діяльність ставить перед дитиною задачу послідовного, цілеспрямованого засвоєння знань, узагальнених і систематизованих в основах наук, що передбачає зовсім іншу, ніж у дошкільному дитинстві, структуру її пізнавальної діяльності.

З боку суспільства дитину починають розглядати як людину, що вступила на першу сходинку громадянської зрілості (О. М. Леонтьєв, Л. І. Божович, Д. Б. Ельконін). У дитини з'являються обов'язки, які покладає на неї суспільство. Вона несе за свою навчальну діяльність серйозну відповідальність перед школою і батьками. Ці обов'язки, від виконання яких будуть залежати майбутнє місце дитини в житті, її суспільна функція і роль, а звідси і зміст усього подальшого життя. Разом з новими обов'язками школяр отримує нові права: на серйозне ставлення оточуючих до своєї навчальної праці; на робоче місце, необхідне для його занять, на час, на тишу, на відпочинок, на дозвілля, на схвалення за навчальні успіхи. Але для того, щоб

у дитини виникла внутрішня позиція школяра, необхідна певна ступінь готовності – **рівень її психічного розвитку**. Основи тих якостей, що повинні формуватися в той чи інший період життя дитини, закладаються раніше, на попередньому віковому етапі. Формування нових психічних утворень, якщо воно не підготовлено в ході попереднього розвитку, йде вкрай важко.

Період, особливо сприятливий для формування тієї чи іншої функції, якості, властивості, носить назву **сензитивний**. Так, основний словниковий запас у людини формується у віці до 12 років. На знанні сензитивного періоду засновані рекомендації вчити іноземній мові в дитячому віці. Дошкільний вік є сензитивним періодом для формування багатьох здібностей і якостей дитини, що входять у число необхідних передумов формування навчальної діяльності. Підготовка дітей до школи як цілеспрямований процес здійснюється в дошкільних установах відповідно з їхньою програмою, а також у родині, де вона реалізується по-різному.

Там, де вчителі початкових класів підтримують тісний зв'язок з дошкільними установами і попередньо знайомляться з майбутніми учнями, значно менше часу потрібно для взаємної адаптації, вища успішність у першому півріччі. Такі показники досягаються за рахунок більш досконалого знання педагогом кожної дитини, її сильних і слабких сторін і врахування цього у своїй роботі.

У психологічній готовності до навчання виділяють такі компоненти: мотиваційна; розумова чи пізнавальна; вольова; емоційна готовність. Однак психологічна готовність не зводиться до простої сукупності її компонентів, а складає єдине ціле. У випадках неготовності до навчання в школі кожен з цих компонентів може потребувати свого формування. Тоді говорять про мотиваційну, вольову та ін. неготовність, чим підкреслюється основна проблема, що негативно впливає на інші складові цього утворення. Підготовка дитини до школи забезпечується спільними зусиллями педагогів дошкільної установи і батьків.

Задача дитячого садка – розкрити батькам значення дошкільного періоду в загальному розвитку дитини, розповідати їм, як формувати потрібні якості й звички. Кожна родина в міру своїх можливостей знайомить дитину з навколишнім світом, дає певні знання, тобто бере на себе важливі функції у підготовці до школи. Від того, як вона це робить, багато в чому залежить успіх майбутнього навчання. Батьки, що хочуть навчитися організовувати керівництво розвитком свого сина або доньки, позитивно відзиваються на пропозиції й зауваження вихователів, враховують їх у родинному вихованні. У таких родинах вдається правильно організувати спілкування, добре підготувати дитину до шкільного життя.

ВИСНОВКИ про соціальну ситуацію розвитку дитини при переході із дитячого закладу в школу:

- невідповідність між старим «дошкільним» способом життя і новими можливостями дітей, що вже випередили його – головна суперечність, що виступає джерелом розвитку особистості дитини;
- вчитель є максимально авторитетною для дитини людиною;
- оцінка і успіх у навчанні стають головним критерієм у ставленні одноліток один до одного і визначають положення дитини в класі;
- учбова діяльність соціально значуща, обов'язкова для всіх дітей, підпорядкована строгому розпорядку.

1.Мотиваційна готовність дитини до шкільного навчання

Під мотиваційною готовністю розуміють бажання вчитися, ставлення до школи і навчання як до серйозної діяльності.

Дитина приходить у школу з певною мотивацією. Що являє собою її структура в цьому віці? В ній вирізняються пізнавальні й соціальні мотиви. **Пізнавальні мотиви** пов'язані із самим змістом і процесом навчання. **Соціальні мотиви** породжуються різноманітними соціальними взаєминами дитини з іншими людьми. Це прагнення до схвалення, до підтримки дорослих, до завоювання авторитету серед однолітків, бажання зайняти «позицію школяра». У молодших школярів соціальні мотиви займають настільки значне

місце, що здатні визначати позитивне ставлення дітей навіть до діяльності, позбавленої для них безпосередньої привабливості, інтересу.

Розвиток мотивації шкільного навчання передбачає формування уявлень дошкільника про те, яким буде навчання в школі, знань про те, яким буде його завтрашній день і підготовку дитини до нього як до радісної події. Тому дорослим потрібно з'ясувати зміст і характер стихійних уявлень дитини про школу та коригувати їх.

Ось характеристика першокласника з недостатнім рівнем мотиваційної готовності: «В. на уроках неуважна, часто відволікається. Її інтереси суто дитячі: любить гратись і шукає для цього найменшу можливість. Навіть під час уроку хоче погратись з ручкою, чи пензликом, лінійкою. Часто приносить на уроки різні іграшки: лялечки, картинки, іграшковий посуд та одяг. Вона ще не розуміє, що навчання в школі вимагає іншого ставлення, ніж тоді, коли вона була в дитячому садку. Не розуміє всієї складності і відповідальності шкільного життя. Замість того, щоб писати в зошиті – малює. На зауваження не реагує. Взагалі, на уроках робить не те, що потрібно робити, а те, що їй захочеться. Коли в неї щось не виходить, ставиться до цього безвідповідально. Якщо не встигає закінчити завдання, не хвилюється. Вчиться посередньо.»

Для формування в дошкільників правильного уявлення про школу в розпорядженні вихователів і батьків безліч простих і доступних засобів: читання книг про школу, знайомство з деякими правилами поведінки учня, відвідування школи. Можна розповісти дітям про те, як зміниться їхнє життя, коли вони стануть школярами: учень повинен щодня ходити в школу, виконувати в класі і вдома ті завдання, що задає вчитель. Щоб добре вчитися, потрібно бути уважними, дисциплінованими, акуратними.

Застосовується і прийом аналізу дитячих робіт. Не слід обмежуватися загальною оцінкою «добре» – «недобре». Особливу увагу потрібно приділяти тому, як виконане завдання, діти повинні знати, за якими критеріями дорослий оцінює їх. Наприклад: акуратність, своєчасність, творчий підхід, засвоєння необхідних технічних навичок, умінь; старанність, цілеспрямованість,

наполегливість, самостійність, уважність тощо. Будь-яке досягнення чи промах дитини не повинні залишатися непоміченими.

Формуванню позитивного ставлення до школи допомагають і різні режимні процеси, що привчають дитину до самостійності, дисциплінованості. Під час екскурсій, прогулянок можна підкреслити, що вести себе потрібно, як майбутнім учням. Варто домагатися того, щоб дитина все встигала робити вчасно, мала постійний режим дня. Таким чином, вихователь або батьки під час роботи з дітьми, у спілкуванні з ними проводять аналогію між школою та дитячим садком, добиваючись при цьому, щоб знання дітей були пронизані світлим почуттям очікування зустрічі зі школою. Під час екскурсій у школу важливо познайомити дітей не тільки зі шкільним обладнанням, але й розкрити режим життя учнів. За домовленістю з вчителем можна побувати на шкільному уроці, познайомитися з черговими, класним куточком, газетою. Важливе значення в ігровій діяльності дошкільника займають ігри «У школу». Аналіз гри «В школу» – надійний засіб прояву дитячих уявлень. Як показали дослідження психологів, центральним моментом гри у дітей дошкільного віку завжди стає те, що є для них найбільш важливим, найбільш істотним у події, яка розігрується.

Найбільш важливі моменти діти зображають найбільш розгорнуто, реалістично, емоційно. Зміст гри, що виступає для граючих як другорядний, зображується скупо, згорнено, іноді може набувати умовної форми. Як показують експерименти, організувати гру «В школу» з дітьми 4-5 років дуже важко. В їх грі «урок» триває декілька хвилин, головне у школі – перерва. По-іншому виглядає гра в школу 6–7-річних дітей. Вони охоче й швидко приймають тему гви всі учасники хочуть бути учнями. Урок посідає центральне місце і наповнений типовим учбовим змістом: написання паличок, літер, цифр. Усе, що не стосується навчання, згорнуто до мінімуму. Так, один хлопчик у ролі вчителя під час «перерви» так і не вийшов з-за столу, зобразивши всю перерву в мовному плані: «От я вже пішов, от я прийшов, от уже пообідав. Тепер давайте знову займатися». Ці спостереження переконують нас у тому,

що центральним у прагненні до школи в 6-7-річних дітей є саме навчання з отриманням характерних для нього результатів.

У мотиваційній готовності дошкільника до навчання переплітаються дві основні потреби, що рухають його психічний розвиток: пізнавальна потреба, яка найбільш повно задовольняється в навчанні, і потреба у соціальних відносинах, характерних для статусу школяра. Прагнення до школи тільки заради зовнішніх атрибутів свідчить про неготовність дитини до навчання. Інший аспект мотиваційної готовності – формування пізнавальної активності дітей. Пізнавальна потреба закладена в дитині самою природою. Але її можна розвинути або загальмувати вихованням. Дошкільний вік є сензитивним періодом для розвитку пізнавальної потреби. Тому так важливо в цей час активно підтримувати будь-які прояви природного потягу дітей до пізнання.

Помилками у вихованні пізнавальних мотивів є:

- ігнорування дорослими прагнення дитини до пізнання нового;
- завдання формування мотивації перекладається на школу.

До способів виховання пізнавальної активності належать:

- створення сприятливого емоційного фону (повноцінне спілкування з дорослим, залучення дитини до кола інтересів родини);
- підтримка бажання дитини задавати питання, що виявляється як схвалення, доброзичливість, уважність, повага, готовність відповісти;
- пізнавальні бесіди з дітьми;
- використання ігор.

Наявність пізнавальної потреби є головною умовою того, щоб у дитини не виникло неприязне ставлення до навчання, яке створює багато важких проблем для батьків, учнів і вчителів. Від того, як у дошкільному віці розвивалася пізнавальна потреба, чи знаходила вона достатні умови для задоволення, значною мірою залежить пізнавальна чи розумова готовність до навчання в школі.

ВИСНОВКИ про мотиваційну готовність дошкільника до навчання у школі:

- мотиваційна готовність полягає у бажанні дитини вчитися, її ставленні до школи і навчання як до серйозної діяльності;
- структура мотиваційної готовності включає пізнавальні й соціальні мотиви при провідній ролі останніх;
- розвиток мотиваційної готовності дитини до шкільного навчання передбачає формування правильних та різнобічних уявлень і знань дитини про школу, про шкільні вимоги; емоційно-позитивного ставлення до майбутнього навчання та розвиток пізнавальної активності дітей;
- педагогічними засобами формування готовності дошкільника до навчання у школі є читання книг про школу, знайомство з деякими правилами поведінки учня, відвідування школи; прийом аналізу дитячих робіт дорослим спільно з вихованцями; ігри «У школу».

3. Пізнавальна готовність дошкільника до систематичного навчання

Основний критерій пізнавальної готовності не тільки і не стільки в резерві знань і уявлень.

Готовність до шкільного навчання з боку інтелектуального розвитку дитини полягає у рівні розвитку пізнавальних процесів, у якісних особливостях дитячого мислення.

З цього погляду бути готовим до шкільного навчання означає:

- вміти виділяти істотне; порівнювати, бачити подібне й відмінне;
- міркувати, знаходити причини явищ, робити висновки.

Перераховані вище вміння лежать в основі виділення дитиною предмета свого пізнання і прийняття нею навчальної задачі. Навчати цим вмінням слід на основі розвитку пізнавальних процесів – пам'яті, сприйняття, мислення, уяви. Починається ця робота з розвитку відчуттів і сприйняття.

Дітей знайомлять з такими властивостями предметів, як форма, розмір, колір, смак, запах. Важливо показувати залежність між властивостями предмету: колір плоду – ознака його зрілості, форма предмета говорить про можливість його використання в практиці (кругле колесо котиться). У старшому віці дитина може розв'язувати задачі, оперуючи образами, без

участі практичних дій. Така форма мислення називається наочно-образною. Для її розвитку велике значення мають продуктивні види діяльності – конструювання, малювання, ліплення, робота на природі. Тут розвивається вміння дитини уявляти кінцевий результат і етапи його втілення, вміння планувати свою роботу і діяти відповідно з планом.

У книзі «Тренуйте ум дітей» (Гільбух Ю. В., Георгієвська В. А.) для дошкільників пропонується ціла серія цікавих завдань у виді карток. Наприклад, завдання на виключення зайвого предмета з групи «груша, яблуко, слива, вишня, капуста»; чи на знаходження в декількох предметах спільного елементу; чи на пошук пари до певного предмета. За мірою зацікавленості дитини в таких завданнях, правильністю і усвідомленістю виконання можна робити висновок про рівень розумового розвитку.

Основна умова розвитку мислення дошкільника, як і розвитку його особистості в цілому – спілкування з дорослим.

Стандартними причинами, що ведуть до відставання в розвитку, є: наявність конфліктів у сім'ї, сімейний алкоголізм, дефіцит спілкування. Необхідно забезпечити, щоб спілкування з дорослими було повноцінним і у кількісному, й у якісному відношенні – в інтелектуальному і емоційному значенні.

У спілкуванні з дорослим формується той запас знань, з яким дитина повинна приходити в школу. Сюди входить:

1. Знайомство дошкільників із простими фізичними явищами.

Головне – формувати уявлення про основні властивості руху в просторі, розкривати в доступній формі загальну залежність будови тіла тварин та їхньої поведінки від умов їхнього існування (чому заєць зимою білий, чому їжак узимку спить, навіщо смуги на хутрі в тигра).

2. Інший напрямок формування знань – уявлення про події і явища суспільного життя. Варто розкривати дітям спільний, колективний характер праці, уявлення про взаємодопомогу, гуманність, патріотизм. Це основа всієї системи перших уявлень дошкільників про суспільство.

Розкриваються ці загальні ідеї в конкретних розповідях дітям про життя і дружбу дітей, про працю і професії дорослих, про видатних людей, героїв, про традиції й свята нашого народу.

Коллективний характер праці розкривається на основі конкретного ознайомлення з різними видами людської праці.

Дітям доступні такі закономірності:

- усе, чим ми користуємось – речі, продукти, машини.
- створюються працею людини; – працює кожен, щоб зробити щось корисне іншим людям; – праця – почесний обов'язок людини;
- люди працюють разом, роблячи одну справу, допомагають один одному;
- результати праці залежать від ставлення кожної людини до своїх обов'язків;
- машини, техніка полегшують працю людини.

Розкриваючи дітям певну систему знань, важливо йти від центрального вихідного поняття, конкретизуючи його на різних прикладах. Важливо не тільки дати систему знань, але й показати, як дорослий ставиться до них.

3. Знання елементів грамоти включає вміння звукового аналізу, вміння бачити відразу дві букви. Математична підготовка включає формування певних уявлень (про кількість, кількісні відношення, дії рахунку, про задачу, величини, їхнє вимірювання).

Отже, розумова готовність включає, з одного боку, певний рівень розвитку сприйняття, пам'яті, мислення; з іншого – певний запас знань про навколишній світ.

ВИСНОВКИ про пізнавальну готовність дошкільника до систематичного навчання:

- готовність до шкільного навчання з боку інтелектуального розвитку дитини полягає, по-перше у рівні розвитку пізнавальних процесів, у якісних особливостях дитячого мислення; по-друге, у запасі знань про дійсність;
- важливими складовими пізнавальної готовності дитини є вміння виділяти предмет свого пізнання і приймати навчальної задачі;

– формування пізнавальної готовності ґрунтується на розвиткові пізнавальних процесів дитини – пам'яті, сприйняття, мислення, уяви у процесі спілкування з дорослим;

– засвоєння запасу знань, з яким дитина повинна приходити в школу включає такі блоки, як знайомство дошкільників із простими фізичними явищами; уявлення про події і явища суспільного життя; засвоєння елементів грамоти.

4. Вольова готовність дитини виконувати вимоги школи

Наступний параметр готовності дитини до шкільного навчання – міра її довірливості в організації своєї пізнавальної діяльності. Засвоєння знань про навколишню дійсність у дошкільному віці характеризується своєю нецілеспрямованістю.

Дитина вчиться, головним чином, у процесі гри, життєвої практичної діяльності, або в безпосередньому спілкуванні з дорослими. Знання, набуте за цей період, є непередбаченим (побічним) продуктом різних видів дитячої діяльності. Навчання у школі докорінно змінює структуру процесу засвоєння знань, роблячи його цілеспрямованим, свідомим, довірливим.

Роботи, проведені в лабораторії психології дошкільного виховання інституту психології України, показали, що цей вік має значні резерви для підвищення здатності дітей доволно направляти свої психічні процеси і поведінку. (В. К. Котирло, С. Є. Кулачковська, С. О. Ладивір та ін.).

Діяльність дітей 6–7 років не завжди зберігає цілеспрямований характер. Так, діти виявляють високу наполегливість, терпіння і винахідливість у досягненні привабливих для них цілей, а якщо мета важка, незрозуміла, то діти легко гублять її, переключаються на щось інше. Лише з розвитком розуміння обов'язковості навчальних ситуацій, фактор безпосереднього інтересу втрачає своє значення, хоча і зберігає мотивуючу силу.

Дуже важлива для даного віку доступність мети, яка породжує в дитини суб'єктивну ймовірність успіху, віру у власні сили і стимулює наполегливість, зосередженість. При цьому дитина повинна зберігати уявлення про мету, а значить інтервал між початком і завершенням завдання повинен бути

невеликим. Коли дорослим визначено не тільки кінцеву мету, а й проміжні цілі, чітко розкриваються послідовність дій, то діти не просто досягають успіху в практичній діяльності, а й легше засвоюють способи дій.

Формуванню довільності процесів сприйняття, пам'яті сприяють ігри типу «Кіт і миші», «Гуси-лебеді», у котрих діти погоджують ігрові дії з певним сигналом. Уважності, гострої спостережливості, зібраності вимагають дидактичні ігри типу «Що змінилося?», «Кого не стало», словесні ігри, наприклад, «Заборонене слово», настільні лото, доміно, парні картинки. Дуже подобаються дітям рухливі ігри, побудовані за принципом «роби точно так само».

Про рівень розвитку свідомої організації дитиною своєї діяльності говорить процес виконання різних завдань за зразком (аплікація, ліплення). Низька цілеспрямованість сприйняття, недостатня уважність виявляються в якості виконання, приводять до порушення співвідношень елементів за формою, величиною, кольором, розміщенням у просторі.

Важливий фактор вольового розвитку дошкільників – формування мотивів, зв'язаних із взаєминами дитини з дорослими і ровесниками. Характерною рисою дошкільників є те, що загальмовувати безпосередні свої бажання, підпорядковувати мотиви у залежності від їх суспільної цінності, дітей спонукає авторитет дорослого, любов до нього. Довіра до дорослого змушує дитину відмовляти собі в тому, що може викликати невдоволення близької людини. У процесі взаємин дітей-ровесників виховуються їх вольові якості: бажання зробити щось корисне, приємне іншому, формується здатність жертвувати особистими бажаннями заради інтересів інших людей, докладати зусиль до спільної справи.

ВИСНОВКИ про вольову готовність дитини виконувати вимоги школи:

– навчання у школі докорінно змінює структуру процесу засвоєння знань, роблячи його цілеспрямованим, свідомим, довільним;

- вольова готовність дитини до шкільного навчання виявляється як міра її довільності в організації своєї пізнавальної діяльності;
- формуванню довільності процесів сприйняття, пам'яті сприяють ігри типу «Кіт і миші», «Гуси-лебеді», у котрих діти погоджують ігрові дії з певним сигналом;
- важливим фактором вольового розвитку дошкільників виступає формування мотивів, зв'язаних із взаєминами дитини з дорослими і ровесниками.

4. Емоційна готовність дошкільника до входження у систему взаємовідносин шкільного середовища

В умовах шкільного навчання діти повинні не тільки успішно навчатися, але й вміти спілкуватися з учителем. Правильна моральна поведінка дошкільників незмінно супроводжується позитивними емоційними переживаннями. Вступ до школи означає для дитини нове емоційне життя, пов'язане з новими обов'язками, незвичним характером відносин з педагогами і ровесниками. Джерелом дитячих переживань є діяльність. За переживаннями лежить світ потреб дитини у співвідношенні з можливостями їх задоволення. Ставлення дитини до навчання залежить від того, якою мірою навчання виявилось засобом реалізації її прагнення до нового суспільного статусу.

Ось як поводить себе дитина, що позитивно ставиться до справи, незалежно від помилок і труднощів, що зустрічаються у роботі. Олег В. складає з маленьких деталей пластмасового конструктора трьохповерховий будинок. Упевненими, швидкими рухами побудував два поверхи, подивившись на зразок один раз. Раптом він зупиняється, дивиться здивовано на зразок. Переводить погляд на частину побудованої конструкції: «Дивно! Я здається все зробив так, як там, а виходить менша». Розбирає зібране, вибирає з будівельного матеріалу інші деталі. Придивляється до зразка уважніше і будує нижню частину споруди з інших деталей: «А тепер виходить велика. Ні, я краще так зроблю...». Розбирає споруду, підсуває до себе зразок, починає уважно порівнювати кожні дві деталі відповідної частини зразка. Це вже

раціональний спосіб. Справи йдуть краще. Ще один приклад. Юра З. починає так само, як Олег. Але виявляє, що побудована фігура не відповідає зразку. Насупився. Мовчки розбирає побудоване, починає спочатку. Кожну деталь уважно розглядає і звіряє на око зі зразком. Знову помилка, роздратовано говорить: «Ну, що це таке, знову не так!». Невдоволений вираз обличчя, рухи уповільнюються, з'являються сльози на очах. Але роботу не кидає. На пропозицію допомогти відповідає: «Сам зроблю». Нарешті, знаходить раціональний спосіб виконання і досягає успіху. Емоційна готовність у Юри виявляється в умінні стримати емоції, якщо вони заважають роботі. Дитина зуміла організувати свою поведінку в напрямку поліпшення результатів роботи.

Вміння перебороти своє небажання і не піддаватися неприємним емоціям особливо важливе в школі. Лише 18% першокласників можуть стримувати свої негативні емоції. А ось інший приклад. Алла С. робить те ж саме, що і Юра. Подивившись на зразок, заявляє, що це швидко робиться. Енергійно береться за роботу, на зразок не дивиться, будує щось віддалено на нього схоже.

Пропозиція перевірити правильність побудованого викликає невдоволення. Розгублено дивиться на зразок. Розібрала побудоване, бере інші деталі. Рухи уповільнюються, нові деталі знову не порівнює зі зразком. Знову не вийшло. Різко відкидає конструктор: «Не вмію я таке будувати!». Тон роздратований, сердитий. Вийшла з кімнати, грюкнувши дверима. Дівчинка не зуміла справитися зі своїми неприємними переживаннями, негативні емоції виявилися сильніше позитивних.

Отже, позитивне ставлення до завдань потрібно виховувати через пізнавальні інтереси, посилення мотиву діяльності (робота для мами, сестрички, на виставку, змагання).

Важливо використовувати такі прийоми, як заохочення, схвалення; оцінюючи дитячу роботу, варто більше підкреслювати позитивне, ніж негативне. Разом з тим, надмірно самовпевнених дітей потрібно вчити самим

оцінювати і виправляти свою роботу. Про емоційну готовність до навчання свідчить здатність переживати свої успіхи і невдачі при виконанні завдань – радість від успішного рішення, занепокоєння при виникненні труднощів, почуття сумніву, подиву.

Важливим аспектом емоціональної готовності є вміння спілкуватися з дорослими і ровесниками, орієнтуючись при цьому на нову позицію школяра. Добре виявляється характер емоцій і почуттів дітей у реакціях на зауваження, оцінку їх дій і вчинків старшими. Якщо дитина стримує своє невдоволення, прислухається до зауважень, прагне виправити помилки, можна говорити, що вона емоційно готова до такого спілкування, позитивно ставиться до дорослого і його вимог. Потреба в спілкуванні з ровесниками виявляється в прагненні до контактів з іншими дітьми, у піднесеному настрої при перебуванні в дитячому колі. Дошкільників з розвинутим прагненням до спілкування характеризує дружелюбність, товариськість, готовність старанно, за своєю ініціативою виконувати справу, потрібну для інших дітей. Важливою є здатність дитини до співпереживання, співчуття, що виявляється в готовності відповісти на негаразди товариша. Дорослий повинен стежити за взаєминами дитини з ровесниками, дорослими, висловлювати свої оцінки. Немає дітей, байдужих до оцінок дорослих, рано чи пізно дитина засвоює такі форми взаємин, що систематично схвалюються.

ВИСНОВКИ про емоційну готовність дошкільника до шкільного навчання:

– вступ до школи означає для дитини нове емоційне життя, пов'язане з новими обов'язками, характером відносин педагогами і ровесниками, орієнтованим на нову позицію школяра;

– емоційна готовність дитини включає такі компоненти, як вміння спілкуватися з учителями і товаришами; правильна моральна поведінка; вміння перебороти своє небажання і не піддаватися неприємним емоціям;

– показниками емоційної готовності виступає здатність дитини переживати свої успіхи і невдачі при виконанні завдань – радість від

успішного рішення, занепокоєння при виникненні труднощів, почуття сумніву, подиву.